

5.

ÖZTÜRK
proti NSR

rozsudok
Európskeho súdu pre ľudské práva
z 21. februára 1984

(rozsudok Súdu bol uverejnený
v publikácii Európskeho súdu pre ľudské práva
„PUBLICATIONS OF THE EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS“,
Séria A, č. 73, Strasbourg 1984)

CHARAKTERISTIKA SŤAŽNOSTI

Sťažovateľovi, tureckému občanovi žijúcemu v Nemeckej spolkovej republike, nemecké správne orgány uložili pokutu za správny delikt, ktorý spáchal tým, že spôsobil dopravnú nehodu. Delikt spáchaný sťažovateľom patril v minulosti do sféry trestného práva a v procese dekriminalizácie bol zaradený do oblasti správneho práva. O sťažnosti proti rozhodnutiu správneho orgánu podanej sťažovateľom rozhodoval súd, ktorý prostredníctvom tlmočníka vypočul aj sťažovateľa. Sťažovateľ podaný opravný prostriedok vzal späť a rozhodnutie správneho orgánu nadobudlo právoplatnosť. Sťažovateľ bol povinný zaplatiť trovy súdneho konania vrátane trov spojených s tlmočením. Proti rozhodnutiu zaplatiť trovy spojené s tlmočením podal sťažovateľ odvolanie, pričom sa opierať o článok 6 Dohovoru. Súd odvolanie sťažovateľa zamietol.

Článok 6 Dohovoru garantuje každej osobe obvinenej z trestného činu okrem iných práv aj právo na bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie alebo nehovorí jazykom používaným pred súdom.

Európsky súd pre ľudské práva predovšetkým skúmal, či skutok spáchaný sťažovateľom a jeho postih naplňajú význam slov „obvinený z trestného činu“ obsiahnutých v článku 6 Dohovoru, keďže v danom prípade nemecká legislatíva klasifikovala skutok sťažovateľa ako správny delikt. Súd došiel k pozitívnemu záveru, z čoho vyplynul aj rozsudok Súdu, že právo sťažovateľa na bezplatnú pomoc tlmočníka garantované článkom 6 ods. 3 písm. c) Dohovoru bolo porušené.

NAJVÝZNAMNEJŠIE PRÁVNE VETY

1. Dohovor nebráni štátom, aby pri výkone úlohy strážcov verejného záujmu vytvárali alebo zachovávali rozdiel medzi určitými kategóriami deliktov. Z toho však nevyplýva, že takáto klasifikácia prijatá štátmi je rozhodujúca na účely Dohovoru.

Vyňatím niektorých foriem správania z kategórie trestných činov podľa vnútroštátneho práva môže zákonodarca slúžiť záujmom jednotlivca, ako aj potrebám riadneho výkonu súdnictva. Dohovor nebráni pohybom smerom k „dekriminalizácii“, ku ktorým dochádza – v nezvyčajne rozličných formách – v členských štátoch Rady Európy. Ak by však zmluvné štáty mohli v rámci svojej vlastnej úvahy klasifikovaním deliktu ako „správneho“ namiesto trestného vylúčiť použitie základných klauzúl článkov 6 a 7, aplikovateľnosť týchto ustanovení by bola podriadená ich suverénnej vôli. Názorová voľnosť, siahajúca takto ďaleko, by mohla viesť k výsledkom nezlučiteľným s cieľom a účelom Dohovoru. (pozri tento rozsudok ods. 49)

2. To, čo musí Súd určiť, je, či „správny delikt“ spáchaný sťažovateľom bol alebo nebol „trestný“ v zmysle článku 6 Dohovoru. Prvá vec, ktorú treba zistiť, je, či text definujúci predmetný delikt patrí alebo nepatrí podľa právneho systému zodpovedného štátu do trestného práva; ďalej treba prešetriť podstatu deliktu a nakoniec povahu a stupeň prísnosti trestu, ktorý hrozí dotknutej osobe, majúci na zreteli cieľ a účel článku 6, bežný význam pojmov tohto článku a zákony zmluvných štátov. (pozri tento rozsudok ods. 50)
3. Viaceré zmluvné štáty stále robia rozdiel medzi najzávažnejšími trestnými činmi (*crimes*), menej závažnými trestnými činmi (*délits*) a drobnými trestnými činmi (*contraventions*), pričom ich všetky kvalifikujú ako trestné činy. Bolo by v rozpore s cieľom a účelom článku 6, ktorý garantuje „každému obvinenému z trestného činu“ právo na súd a spravodlivý súdny proces, ak by bolo štátom umožnené vyňať z dosahu tohto článku celú kategóriu deliktov iba na základe toho, že sa považujú za drobné. (pozri tento rozsudok ods. 53)
4. „Obvinenie“ môže byť na účely článku 6 vo všeobecnosti definované ako „oficiálne oznámenie poskytnuté jednotlivcovi príslušným orgánom, ktorým sa tvrdí, že jednotlivец spáchal trestný čin“, hoci „to môže mať v niektorých prípadoch podobu iných opatrení, ktoré sú nositeľmi takéhto tvrdenia a ktoré rovnako podstatne ovplyvňujú situáciu podozrivého“. (pozri tento rozsudok ods. 55)
5. Majúc na zreteli veľké množstvo drobných deliktov najmä v oblasti cestnej dopravy, zmluvný štát môže mať dobrý dôvod odľahčiť svoje súdy od úlohy stíhať a trestať takéto drobné delikty. Odovzdanie stíhania a trestania drobných deliktov správny orgánom nie je nezlučiteľné s Dohovorom za predpokladu, že dotknutá osoba môže akékoľvek rozhodnutie takto prijaté proti nej predložiť tribunálu, ktorý poskytuje garancie článku 6. (pozri tento rozsudok ods. 56)

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

21 February 1984

CASE OF ÖZTÜRK

JUDGMENT

(abridged)

In the Öztürk case,

The European Court of Human Rights, taking its decision in plenary session in pursuance of Rule 48 of the Rules of Court and composed of the following judges:

Mr. G. WIARDA, *President*,
Mr. R. RYSSDAL,
Mr. J. CREMONA,
Mr. THÓR VILHJÁLMSSON,
Mr. W. GANSHOF VAN DER MEERSCH,
Mrs. D. BINDSCHEDLER-ROBERT,
Mr. D. EVRIGENIS,
Mr. L. LIESCH,
Mr. F. GÖLCÜKLÜ,
Mr. F. MATSCHER,
Mr. J. PINHEIRO FARINHA,
Mr. E. GARCÍA DE ENTERRÍA,
Mr. L.-E. PETTITI,
Mr. B. WALSH,
Sir VINCENT EVANS,
Mr. R. MACDONALD,
Mr. C. RUSSO,
Mr. R. BERNHARDT,

and also Mr. M.-A. EISSEN, *Registrar*, and Mr. H. PETZOLD, *Deputy Registrar*,

Having deliberated in private on 21 September 1983 and 25 January 1984,

Delivers the following judgment, which was adopted on the last-mentioned date:

EURÓPSKY SÚD PRE ĽUDSKÉ PRÁVA

21. februára 1984

PRÍPAD ÖZTÜRK

ROZSUDOK

(krátené)

V prípade Öztürk

Európsky súd pre ľudské práva, rozhodujúc na plenárnom zasadnutí v súlade s pravidlom 48 Rokovacieho poriadku Súdu, zložený z týchto sudcov:

G. WIARDA, *prezident*,
R. RYSSDAL,
J. CREMONA,
THÓR VILHJÁLMSSON,
W. GANSHOF VAN DER MEERSCH,
D. BINDSCHEDLER-ROBERTOVÁ,
D. EVRIGENIS,
L. LIESCH,
F. GÖLCÜKLÜ,
F. MATSCHER,
J. PINHEIRO FARINHA,
E. GARCÍA DE ENTERRÍA,
L.-E. PETTITI,
B. WALSH,
SIR VINCENT EVANS,
R. MACDONALD,
C. RUSSO,
R. BERNHARDT,

ako aj M.-A. EISSEN, *registrátor*, a H. PETZOLD, *zástupca registrátora*,

radiac sa na neverejnom zasadnutí 21. septembra 1983 a 25. januára 1984,

vynáša tento rozsudok, ktorý bol prijatý v posledne uvedenom dni:

PROCEDURE

...

AS TO THE FACTS

I. THE CIRCUMSTANCES OF THE CASE

9. Mr. Öztürk, a Turkish citizen born in 1934, is resident at Bad Rappenau-Heinsheim in the Federal Republic of Germany.

He arrived in the Federal Republic in 1964 and works in the motor-car industry. After passing the necessary test, he was issued with a German driving licence on 7 May 1969.

In 1978, he estimated his net monthly income at approximately DM 2,000.

10. On 27 January 1978 in Bad Wimpfen, the applicant drove his car into another car which was parked, causing about DM 5,000's worth of damage to both vehicles. The owner of the other car reported the accident to the Neckarsulm police.

On arriving at the scene of the accident, the police, by means of a notice written in Turkish, informed the applicant, amongst other things, of his rights to refuse to make any statement and to consult a lawyer. He availed himself of these rights, and a report (*Verkehrs-Ordnungswidrigkeiten-Anzeige*) was thereupon transmitted by the police to the Heilbronn administrative authorities (*Landratsamt*).

11. By decision of 6 April 1978, the Heilbronn administrative authorities imposed on Mr. Öztürk a fine (*Bussgeld*) of DM 60 for causing a traffic accident by colliding with another vehicle as a result of careless driving (*„Ausserachtlassen der erforderlichen Sorgfalt im Strassenverkehr“*); in addition he was required to pay DM 13 in respect of fees (*Gebühr*) and costs (*Auslagen*).

The decision was based on section 17 of the Regulatory Offences Act of 24 May 1968, in its consolidated version of 1 January 1975 (*Gesetz über Ordnungswidrigkeiten* („the 1968/1975 Act“; see paragraph 18 below), on section 24 of the Road Traffic Act (*Strassenverkehrsgesetz*) and on Regulations 1 § 2 and 49 § 1, no. 1, of the Road Traffic Regulations (*Strassenverkehrs-Ordnung*). Regulation 1 § 2 reads as follows:

KONANIE¹

...

K FAKTOM

I. OKOLNOSTI PRÍPADU

9. Öztürk, turecký občan narodený v roku 1934, býva v Bad Rappenau-Heinsheime v Nemeckej spolkovkej republike.

Do Nemeckej spolkovkej republiky prišiel v roku 1964 a pracuje v automobilovom priemysle. Po absolvovaní potrebnej skúšky mu bol 7. mája 1969 vydaný nemecký vodičský preukaz.

V roku 1978 odhadoval svoj čistý mesačný príjem na približne 2 000 DM.

10. Dňa 27. januára 1978 sťažovateľ v Bad Wimpfene narazil svojím autom do iného auta, ktoré bolo zaparkované, pričom spôsobil škodu na oboch vozidlách približne 5 000 DM. Vlastník druhého auta nahlásil nehodu na políciu v Neckarsulme.

Polícia po príchode na miesto nehody poučením napísaným v turečtine informovala sťažovateľa okrem iného o jeho právach odmietnuť urobiť akékoľvek vyhlásenie a radiť sa s právnikom. Sťažovateľ využil tieto práva a polícia postúpila správu (*Verkehrs-Ordnungswidrigkeiten-Anzeige*) správnym orgánom v Heilbronne (*Landratsamt*).

11. Rozhodnutím zo 6. apríla 1978 správne orgány v Heilbronne uložili Öztürkovi pokutu (*Bussgeld*) 60 DM za spôsobenie dopravnej nehody naražením do iného motorového vozidla z dôvodu neopatrnnej jazdy (*„Ausserachtlassen der erforderlichen Sorgfalt im Strassenverkehr“*); okrem toho mu bolo uložené zaplatiť 13 DM ako poplatky (*Gebühr*) a trovy (*Auslagen*).

Rozhodnutie bolo vydané podľa § 17 zákona o správnych deliktoch z 24. mája 1968, v úplnom znení z 1. januára 1975 (*Gesetz über Ordnungswidrigkeiten* („zákon 1968/1975“; pozri odsek 18), § 24 zákona o cestnej premávke (*Strassenverkehrsgesetz*) a smernice 1 ods. 2 a smernice 49 ods. 1 č. 1 smerníc o cestnej premávke (*Strassenverkehrs-Ordnung*). Smernica 1 ods. 2 znie takto:

¹ V tejto časti Európsky súd pre ľudské práva uvádza svoj procedurálny postup pri predjednávaní tohto prípadu. Pozn. autora.

„Every road-user (*Verkehrsteilnehmer*) must conduct himself in such a way as to ensure that other persons are not harmed or endangered and are not hindered or inconvenienced more than is unavoidable in the circumstances.“

Regulation 49 § 1, no. 1, specifies that anyone who contravenes Regulation 1 § 2 is guilty of a „regulatory offence“ (*Ordnungswidrigkeit*). Under section 24 sub-section 2 of the Road Traffic Act, such an offence gives rise to liability to a fine.

12. On 11 April 1978, the applicant, who was represented by Mr. Wingerter, lodged an objection (*Einspruch*) against the above-mentioned decision (section 67 of the 1968/1975 Act); he stated that he was not waiving his right to a public hearing before a court (section 72).

The public prosecutor's office (*Staatsanwaltschaft*) attached to the Heilbronn Regional Court (*Landgericht*), to which the file had been transmitted on 5 May, indicated six days later that it had no objection to a purely written procedure; it further stated that it would not be attending the hearings (sections 69 and 75).

13. Sitting in public on 3 August 1978, the Heilbronn District Court (*Amtsgericht*) heard Mr. Öztürk, who was assisted by an interpreter, and then three witnesses. Immediately thereafter, the applicant withdrew his objection. The Heilbronn administrative authorities' decision of 6 April 1978 accordingly became final (*rechtskräftig*).

14. The District Court directed that the applicant should bear the court costs and his own expenses. On 12 September 1978, the District Court Cashier's Office (*Gerichtskasse*) fixed the costs to be paid by Mr. Öztürk at DM 184.70, of which DM 63.90 represented interpreter's fees.

15. On 4 October, the applicant entered an appeal (*Erinnerung*) against the bill of costs with regard to the interpreter's fees. He relied on Article 6 of the Convention and referred to the Commission's report of 18 May 1977 in the case of Luedicke, Belkacem and Koç. At the time, that case was pending before the Court, which delivered its judgment on the merits on 28 November 1978 (Series A no. 29).

The District Court dismissed the appeal on 25 October. It noted that the obligation to bear the interpreter's fees was grounded on Article 464 (a) of the Code of Criminal Procedure (*Strafprozessordnung*) and section 46 of the 1968/1975 Act (see paragraphs 21 and 35 below). Relying on a 1975 decision by the Cologne Court of Appeal, it held that this obligation was compatible with Article 6 § 3 (e) of the Convention. According to the District Court, the above-mentioned opinion of the Commission did not alter matters since, unlike a judgment of the Court, it was not binding on the States.

16. According to undisputed evidence adduced by the Government, the court costs, including the interpreter's fees, were paid by an insurance company with which Mr. Öztürk had taken out a policy.

„Každý účastník cestnej premávky (*Verkehrsteilnehmer*) sa musí správať tak, aby zabezpečil, že iné osoby nebudú poškodené alebo ohrozené a že nebudú obmedzované alebo im nebude bránené viac, ako je za daných okolností nevyhnutné.“

Smernica 49 ods. 1 č. 1 stanovuje, že každý, kto poruší smernicu 1 ods. 2, je vinný zo spáchania „správneho deliktu“ (*Ordnungswidrigkeit*). Podľa § 4 ods. 2 zákona o cestnej premávke sa za takýto delikt ukladá pokuta.

12. Dňa 11. apríla 1978 sťažovateľ, zastúpený Wingerterom, podal proti uvedenému rozhodnutiu sťažnosť (*Einspruch*) (§ 67 zákona 1968/1975); sťažovateľ vyhlásil, že sa nevzdáva svojho práva na verejné prejednanie pred súdom (§ 72).

Úrad štátneho zástupcu (*Staatsanwaltschaft*) pri Zemskom súde v Heilbronne (*Landgericht*), ktorému bol 5. mája postúpený spis, o šesť dní neskôr uviedol, že nemá námietky proti čisto písomnému konaniu; ďalej vyhlásil, že sa nezúčastní na pojednávaní (§ 69 a 75).

13. Obvodný súd v Heilbronne (*Amtsgericht*) na verejnom zasadnutí 3. augusta 1978 vypočul Öztürka, ktorému asistoval tlmočník, a potom troch svedkov. Ihneď na to sťažovateľ stiahol svoju sťažnosť. Rozhodnutie správnych orgánov v Heilbronne zo 6. apríla 1978 potom nadobudlo právoplatnosť (*rechtskräftig*).

14. Obvodný súd nariadil, že sťažovateľ bude hradiť súdne trovy a svoje vlastné náklady. Dňa 12. septembra 1978 účtárň obvodného súdu (*Gerichtskasse*) stanovila trovy, ktoré mal zaplatiť Öztürk, na 184,70 DM, z ktorých tlmočnickova odmena predstavovala 63,90 DM.

15. Dňa 4. októbra sťažovateľ podal odvolanie (*Erinnerung*) proti rozhodnutiu o trovách, pokiaľ išlo o tlmočnickovu odmenu. Sťažovateľ sa opieral o článok 6 Dohovoru a odkazoval na správu Komisie z 18. mája 1977 v prípade Luedicke, Balkacem a Koç. Tento prípad bol v tom čase na Európskom súde, ktorý svoj rozsudok o merite veci vyniesol 28. novembra 1978 (Séria A, č. 29).

Obvodný súd zamietol odvolanie 25. októbra. Uviedol, že povinnosť zaplatiť tlmočnickovu odmenu vychádzala z článku 464 písm. a) Trestného poriadku (*Strafprozessordnung*) a § 46 zákona 1968/1975 (pozri odseky 21 a 35). Opierajúc sa o rozhodnutie odvolacieho súdu v Cologne z roku 1975, súd rozhodol, že takáto povinnosť je zlučiteľná s článkom 6 ods. 3 písm. e) Dohovoru. Podľa obvodného súdu uvedený názor Komisie nič nemení na veci, pretože na rozdiel od rozsudku Súdu nie sú nim štáty viazané.

16. Podľa nespochybniteľných dôkazov predložených vládou súdne trovy vrátane tlmočnickej odmeny zaplatila poisťovacia spoločnosť, v ktorej bol Öztürk poistený.

II. THE RELEVANT LEGISLATION

A. The 1968/1975 Act

17. The purpose of the 1968/1975 Act was to remove petty offences from the sphere of the criminal law. Included in this category were contraventions of the Road Traffic Act. Under section 21 of the Road Traffic Act (in its former version), commission of such contraventions had given rise to liability to a fine (*Geldstrafe*) or imprisonment (*Haft*). Section 3 no. 6 of the Act of 24 May 1968 (*Einführungsgesetz zum Gesetz über Ordnungswidrigkeiten*) classified them as „*Ordnungswidrigkeiten*“ and henceforth made them punishable only by fines not considered to be criminal by the legislature (*Geldbussen*).

The 1968/1975 Act had been foreshadowed in the Federal Republic by two enactments: the Act of 25 March 1952 on „regulatory offences“ (*Gesetz über Ordnungswidrigkeiten*) and, to a certain extent, the Economic Crime Act of 26 July 1949 (*Wirtschaftsstrafgesetz*).

1. General provisions

18. Section 1 sub-section 1 of the 1968/1975 Act defines a „regulatory offence“ (*Ordnungswidrigkeit*) as an unlawful (*rechtswidrig*) and reprehensible (*vorwerfbar*) act, contravening a legal provision which makes the offender liable to a fine (*Geldbusse*). The fine cannot be less than DM 5 or, as a general rule, more than DM 1,000 (section 17 sub-section 1).

...

If the act constitutes both a „regulatory“ and a criminal offence, only the criminal law is applicable; however, if no criminal penalty is imposed, the act may be punished as a „regulatory offence“ (section 21).

2. The prosecuting authorities

19. *Ordnungswidrigkeiten* are to be dealt with by the administrative authorities (*Verwaltungsbehörde*) designated by law, save in so far as the 1968/1975 Act confers the power of prosecution of such offences on the public prosecutor and their judgment and sentencing on the courts (sections 35 and 36).

...

3. Procedure in general

21. Subject to the exceptions laid down in the 1968/1975 Act, the provisions of the ordinary law governing criminal procedure, and in particular the Code of Criminal Procedure, the Judicature Act (*Gerichtsverfassungsgesetz*)

II. PRÍSLUŠNÉ VNÚTROŠTÁTNE PRÁVO

A. Zákon 1968/1975

17. Účelom zákona 1968/1975 bolo vyňať drobné trestné činy zo sféry trestného práva. Do tejto kategórie boli zaradené aj porušenia zákona o cestnej premávke. Podľa § 21 zákona o cestnej premávke (v jeho pôvodnom znení) za takéto porušenia bolo možné uložiť pokutu (*Geldstrafe*) alebo väzenie (*Haft*). § 3 č. 6 zákona z 24. mája 1968 (*Einführungsgesetz zum Gesetz über Ordnungswidrigkeiten*) takéto porušenia klasifikoval ako „*Ordnungswidrigkeiten*“ a odvtedy bolo možné za ne uložiť iba pokuty, ktoré legislatíva (*Geldbussen*) nepovažovala za trestné sankcie.

Prijatie zákona 1968/1975 naznačili v Nemeckej spolkovej republike dva zákony: zákon o „správnych deliktoch“ z 25. marca 1952 (*Gesetz über Ordnungswidrigkeiten*) a do určitej miery aj zákon o hospodárskej kriminalite z 26. júla 1949 (*Wirtschaftsstrafgesetz*).

1. Všeobecné ustanovenia

18. § 1 ods. 1 zákona 1968/1975 definuje „správny delikt“ (*Ordnungswidrigkeit*) ako protiprávne (*rechtswidrig*) a odsúdeniahodné (*vorwerfbar*) konanie porušujúce právne ustanovenie, za ktoré možno uložiť pokutu (*Geldbusse*). Pokuta nemôže byť nižšia ako 5 DM alebo – ako všeobecné pravidlo – vyššia ako 1 000 DM (§ 17 ods. 1).

...

Ak je konanie súčasne „správnym“ a trestným činom, použije sa iba trestné právo; ak však nedôjde k uloženiu trestnej sankcie, konanie možno potrestať ako „správny delikt“ (§ 21).

2. Stíhajúce orgány

19. *Ordnungswidrigkeiten* prejednávajú správne orgány (*Verwaltungsbehörde*) určené zákonom s výnimkou prípadov, keď právomoc stíhať takéto delikty zveruje zákon 1968/1975 štátnemu zástupcovi a ich rozhodovanie a trestanie súdom (§ 35 a 36).

...

3. Konanie vo všeobecnosti

21. Okrem výnimiek uvedených v zákone 1968/1975 sa na konanie o „správnych deliktoch“ (§ 46 ods. 1) analogicky (*sinngemäß*) použijú usta-

setz) and the Juvenile Courts Act (*Jugendgerichtsgesetz*), are applicable by analogy (*sinngemäß*) to the procedure in respect of „regulatory offences“ (section 46 sub-section 1).

...

4. Preliminary procedure

24. Investigations (*Erforschung*) into „regulatory offences“ are a matter for the police authorities. In this connection, the police authorities enjoy discretionary powers (*plichtgemäßes Ermessen*); save in so far as the 1968/1975 Act provides otherwise, they have the same rights and duties as in the prosecution of criminal offences (section 53 sub-section 1).

...

26. If necessary, the administrative authorities will designate an officially appointed lawyer to act for the person concerned in the proceedings before them (section 60).

Measures taken by the administrative authorities during the preliminary procedure can in principle be challenged before the courts (section 62).

5. The administrative decision imposing a fine

27. Save in so far as the 1968/1975 Act provides otherwise (as in the case of the matter being settled by payment of an admonitory fine (, a „regulatory offence“ is punishable by an administrative decision imposing a fine (*Bussgeldbescheid*; section 65).

The person concerned may lodge an objection (*Einspruch*) within one week (section 67). Unless they withdraw their decision, the administrative authorities will then forward the file to the public prosecutor who will submit it to the competent District Court (sections 69 sub-section 1 and 68).

...

6. Judicial stage (if any) of the procedure

28. Under section 71, if the District Court finds the objection admissible (section 70) it will, unless the 1968/1975 Act states otherwise, examine the objection in accordance with the provisions applicable to an „*Einspruch*“ against a penal order (*Strafbefehl*): in principle, it will hold a hearing and deliver a judgment (*Urteil*) which may impose a heavier sentence (Article 411 of the Code of Criminal Procedure).

...

29. The person concerned has the option of attending hearings but is not bound to do so unless the District Court so directs (section 73 sub-sections 1 and 2); he may be represented by a lawyer (section 73 sub-section 4).

novenia všeobecného zákona upravujúce trestné konanie, najmä Trestný poriadok, zákon o súdnom konaní (*Gerichtsverfassungsgesetz*) a zákon o súdoch pre mladistvých (*Jugendgerichtsgesetz*).

...

4. Predbežné konanie

24. Vyšetrovanie (*Erforschung*) „správnych deliktov“ patrí policajným orgánom. Policajné orgány v tejto súvislosti majú právo voľnej úvahy (*plichtgemäßes Ermessen*); okrem prípadov, keď zákon 1968/1975 ustanovuje inak, policajné orgány majú rovnaké práva a povinnosti ako pri stíhaní trestných činov (§ 53 ods. 1).

...

26. Ak je to nevyhnutné, správne orgány určia *ex offio* právnik, aby v konaní pred nimi zastupoval dotknutú osobu (§ 60).

Proti opatreniam správnych orgánov prijatým počas predbežného konania sa v princípe možno odvolať na súdy (§ 62).

5. Správne rozhodnutie ukladajúce pokutu

27. Okrem prípadov, keď zákon 1968/1975 ustanovuje inak – ako je to v prípade vyriešenia veci zaplatením napomínajúcej pokuty – za „správny delikt“ možno uložiť správnym rozhodnutím pokutu (*Bussgeldbescheid*; § 65).

Dotknutá osoba môže podať sťažnosť (*Einspruch*) do jedného týždňa (§ 67). Ak správne orgány nezrušia svoje rozhodnutie, postúpia spis štátnemu zástupcovi, ktorý ho predloží príslušnému obvodnému súdu (§ 69 ods. 1 a § 68).

...

6. Súdne štádium (ak k nemu dôjde) konania

28. Podľa § 71, ak obvodný súd zistí, že sťažnosť je prijateľná (§ 70), preskúma ju, ak zákon 1968/1975 neustanovuje inak, v súlade s ustanoveniami aplikovateľnými na „*Einspruch*“ uloženú proti trestnému rozkazu (*Strafbefehl*): súd v zásade uskutoční pojednávanie a vynesie rozhodnutie (*Urteil*), ktorým môže uložiť ťažší trest (článok 411 Trestného poriadku).

...

29. Dotknutá osoba sa môže zúčastniť na pojednávaní, ale nie je povinná tak urobiť, iba že by to nariadil obvodný súd (§ 73 ods. 1 a 2); osoba môže byť zastupovaná právnikom (§ 73 ods. 4).

The public prosecutor's office may attend the hearing; if the District Court considers the presence of an official from that office to be appropriate, it will inform the latter accordingly (section 75 sub-section 1).

...

7. Administrative procedure and criminal procedure

31. The administrative authorities' classification of an act as a „regulatory offence“ is not binding on the court ruling on the objection (*Einspruch*).

...

9. Interpretation and other costs

34. As far as the costs of the administrative procedure are concerned, the competent authorities apply by analogy certain provisions of the Code of Criminal Procedure (section 105).

35. Under section 109, the person concerned has to bear the costs of the court proceedings if he withdraws his „*Einspruch*“ or if the competent court rejects it.

...

Interpretation costs (*Dolmetscherkosten*) are thus included in the costs of judicial proceedings.

...

40. According to undisputed evidence supplied by the Government, the 1968/1975 Act in practice plays a particularly important role in the area of road traffic; thus, it was said that 90 per cent of the fines imposed in 1982 concerned road traffic offences.

The Government stated that each year in the Federal Republic of Germany there were 4,700,000 to 5,200,000 decisions imposing a fine (*Geldbusse*) and 15,500,000 to 16,000,000 warnings accompanied by a fine (*Verwarnungsgelder*).

...

AS TO THE LAW

45. Under the terms of Article 6 of the Convention:

„1. In the determination ... of any criminal charge against him, everyone is entitled to a fair ... hearing by an independent and impartial tribunal ...

2. Everyone charged with a criminal offence shall be presumed innocent until proved guilty according to law.

Úrad štátneho zástupcu sa môže zúčastniť na pojednávaní; ak obvodný súd považuje prítomnosť úradníka z tohto úradu za vhodnú, informuje o tom úrad štátneho zástupcu (§ 75 ods. 1).

...

7. Správne konanie a trestné konanie

31. Pri rozhodovaní o sťažnosti (*Einspruch*) nie je súd viazaný klasifikáciou správnych orgánov, že konanie je „správnym deliktom“.

...

9. Tlmočenie a iné trovy

34. Pokiaľ ide o trovy správneho konania, príslušné orgány analogicky aplikujú určité ustanovenia Trestného poriadku (§ 105).

35. Dotknutá osoba musí podľa § 109 hradiť trovy súdneho konania, ak stiahne „*Einspruch*“ alebo ak ju príslušný súd zamietne.

...

Trovy tlmočenia (*Dolmetscherkosten*) sú tak zahrnuté do trov súdneho konania.

...

40. Podľa nespochybniteľných dôkazov predložených vládou zákon 1968/1975 má v praxi osobitne dôležitú úlohu v oblasti cestnej premávky; vláda uviedla, že 90 percent pokút uložených v roku 1982 sa týkalo deliktov v cestnej premávke.

Vláda uviedla, že každý rok je v Nemeckej spolkovej republike od 4 700 000 do 5 200 000 rozhodnutí ukladajúcich pokutu (*Geldbusse*) a od 15 500 000 do 16 000 000 napomenutí s pokutou (*Verwarnungsgelder*).

...

PRÁVO

45. Podľa znenia článku 6 Dohovoru:

„(1) Pri rozhodovaní... je každý oprávnený na spravodlivé... prejednanie veci... nezávislým a nestranným tribunálom zriadeným zákonom ...

(2) Každý, kto je obvinený z trestného činu, sa považuje za nevinného, pokiaľ jeho vina nebola preukázaná v súlade so zákonom.

3. *Everyone charged with a criminal offence has the following minimum rights:*

...

(e) *to have the free assistance of an interpreter if he cannot understand or speak the language used in court.*"

In the applicant's submission, the Heilbronn District Court had acted in breach of Article 6 § 3 (e) in ordering him to pay the costs incurred through recourse to the services of an interpreter at the hearing on 3 August 1978.

I. APPLICABILITY OF ARTICLE 6 § 3 (e)

46. According to the Government, Article 6 § 3 (e) is not applicable in the circumstances since Mr. Öztürk was not „charged with a criminal offence“. Under the 1968/1975 Act, which „decriminalised“ petty offences, notably in the road traffic sphere, the facts alleged against Mr. Öztürk constituted a mere „regulatory offence“ (*Ordnungswidrigkeit*). Such offences were said to be distinguishable from criminal offences not only by the procedure laid down for their prosecution and punishment but also by their juridical characteristics and consequences.

The applicant disputed the correctness of this analysis. Neither was it shared by the Commission, which considered that the offence of which Mr. Öztürk was accused was indeed a „criminal offence“ for the purposes of Article 6.

47. According to the French version of Article 6 § 3 (e), the right guaranteed is applicable only to an „*accusé*“. The corresponding English expression (person „charged with a criminal offence“) and paragraph 1 of Article 6 („*criminal charge*“/„*accusation en matière pénale*“) (... (make it quite clear that the „*accusation*“ („charge“) referred to in the French wording of Article 6 § 3 (e) must concern a „criminal offence“ (see, *mutatis mutandis*, the Adolf judgment of 26 March 1982, Series A no. 49, p. 15, § 30).

Under German law, the misconduct committed by Mr. Öztürk is not treated as a criminal offence (*Straftat*) but as a „regulatory offence“ (*Ordnungswidrigkeit*). The question arises whether this classification is the determining factor in terms of the Convention.

48. The Court was confronted with a similar issue in the case of Engel and others, which was cited in argument by the representatives. The facts of that case admittedly concerned penalties imposed on conscript servicemen and treated as disciplinary according to Netherlands law. In its judgment delivered on 8 June 1976 in that case, the Court was careful to state that it was confining its attention to the sphere of military service (Series A no. 22, p. 34, § 82). The Court nevertheless considers that the principles set forth in that judgment (*ibid.*, pp. 33-35, §§ 80-82) are also relevant, *mutatis mutandis*, in the instant case.

(3) *Každý, kto je obvinený z trestného činu, má tieto minimálne práva:*

...

e) *mať bezplatnú pomoc tlmočníka, ak nerozumie alebo nehovorí jazykom používaným pred súdom.*"

Obvodný súd v Heilbronne konal podľa sťažovateľa v rozpore s článkom 6 ods. 3 písm. e) keď mu nariadil zaplatiť trovy, ktoré vznikli využitím služieb tlmočníka na pojednávaní 3. augusta 1978.

I. APLIKOVATEĽNOSŤ ČLÁNKU 6 ODS. 3 PÍSM. E)

46. Článok 6 ods. 3 písm. e) nie je podľa vlády aplikovateľný na dané okolnosti, pretože Öztürk nebol „obvinený z trestného činu“. Podľa zákona 1968/1975, ktorý „dekriminalizoval“ drobné trestné činy najmä v oblasti cestnej premávky, skutočnosti uvádzané proti Öztürkovi zakladali iba „správny delikt“ (*Ordnungswidrigkeit*). Ako bolo uvedené, takéto delikty treba odlišovať od trestných činov nielen konaním určeným na ich stíhanie a potrestanie, ale aj ich právnou charakteristikou a následkami.

Sťažovateľ namietal správnosť tejto analýzy. Ani Komisia, podľa ktorej bol delikt, z ktorého bol Öztürk obvinený, naozaj „trestným činom“ na účely článku 6, sa s ňou nestotožnila.

47. Podľa francúzskeho znenia článku 6 ods. 3 písm. e) garantované právo je aplikovateľné iba na „*accusé*“. Zodpovedajúci anglický výraz (osoba „obvinená z trestného činu“) a článok 6 ods. 1 („trestné obvinenie“/„*accusation en matière pénale*“) (... (celkom zreteľne ukazujú, že „*accusation*“ („obvinenie“) uvádzané vo francúzskom znení článku 6 ods. 3 písm. e) sa musí vzťahovať na „trestný čin“ (pozri *mutatis mutandis* rozsudok vo veci Adolf z 6. marca 1982, Séria A, č. 49, str. 15, ods. 30).

Podľa nemeckého práva protiprávny čin spáchaný Öztürkcom sa neprednáva ako trestný čin (*Straftat*), ale ako „správny delikt“ (*Ordnungswidrigkeit*). Vzniká otázka, či takáto klasifikácia je rozhodujúcim faktorom v podmienkach Dohovoru.

48. Súd bol postavený pred podobný problém v prípade Engel a iní, ktorý v diskusii citovali zástupcovia strán. Okolnosti tohto prípadu sa týkali trestov uložených vojakom základnej služby a považovaných podľa holandského práva za disciplinárne. V tomto prípade bol Súd vo svojom rozsudku vydanom 8. júna 1976 opatrný a vyhlásil, že upriamil svoju pozornosť na oblasť vojenskej služby (Séria A, č. 22, str. 34, ods. 82). Súd sa však domnieva, že princípy zakotvené v tomto rozsudku (*ibid.*, str. 33-35, ods. 80-82) sú rovnako *mutatis mutandis* relevantné aj v tomto prípade.

49. The Convention is not opposed to States, in the performance of their task as guardians of the public interest, both creating or maintaining a distinction between different categories of offences for the purposes of their domestic law and drawing the dividing line, but it does not follow that the classification thus made by the States is decisive for the purposes of the Convention.

By removing certain forms of conduct from the category of criminal offences under domestic law, the law-maker may be able to serve the interests of the individual (see, *mutatis mutandis*, the above-mentioned Engel and others judgment, *ibid.*, p. 33, § 80) as well as the needs of the proper administration of justice, in particular in so far as the judicial authorities are thereby relieved of the task of prosecuting and punishing contraventions (which are numerous but of minor importance (of road traffic rules). The Convention is not opposed to the moves towards „decriminalisation“ which are taking place – in extremely varied forms – in the member States of the Council of Europe. The Government quite rightly insisted on this point. Nevertheless, if the Contracting States were able at their discretion, by classifying an offence as „regulatory“ instead of criminal, to exclude the operation of the fundamental clauses of Articles 6 and 7, the application of these provisions would be subordinated to their sovereign will. A latitude extending thus far might lead to results incompatible with the object and purpose of the Convention.

50. Having thus reaffirmed the „autonomy“ of the notion of „criminal“ as conceived of under Article 6, what the Court must determine is whether or not the „regulatory offence“ committed by the applicant was a „criminal“ one within the meaning of that Article (art. 6). For this purpose, the Court will rely on the criteria adopted in the above-mentioned Engel and others judgment (*ibid.*, pp. 34-35, § 82). The first matter to be ascertained is whether or not the text defining the offence in issue belongs, according to the legal system of the respondent State, to criminal law; next, the nature of the offence and, finally, the nature and degree of severity of the penalty that the person concerned risked incurring must be examined, having regard to the object and purpose of Article 6, to the ordinary meaning of the terms of that Article (art. 6) and to the laws of the Contracting States.

51. Under German law, the facts alleged against Mr. Öztürk (non-observance of Regulation 1 § 2 of the Road Traffic Regulations (amounted to a „regulatory offence“ (Regulation 49 § 1, no. 1, of the same Regulations). They did not fall within the ambit of the criminal law, but of section 17 of the *Ordnungswidrigkeitengesetz* and of section 24 sub-section 2 of the Road Traffic Act (see paragraph 11 above). The 1968/1975 legislation marks an important step in the process of „decriminalisation“ of petty offences in the Federal Republic of Germany. Although legal commentators in Germany do not seem unanimous in considering that the law on „regulatory offences“ no longer belongs in reality to criminal law, the drafting history of the 1968/1975 Act nonetheless makes it clear that the offences in question have been removed from the criminal law sphere by that Act (see *Deutscher Bundestag, Drucksache V/1269* and, *inter alia*, the judgment of 16 July 1969

49. Dohovor nebráni štátom, aby pri výkone úlohy strážcov verejného záujmu na účely svojho vnútroštátneho práva vytvárali alebo zachovávali rozdiel medzi určitými kategóriami deliktov a určovali deliacu čiaru. Z toho však nevyplyva, že takáto klasifikácia prijatá štátmi je rozhodujúca na účely Dohovoru.

Vyňatím niektorých foriem správania z kategórie trestných činov podľa vnútroštátneho práva môže zákonodarca slúžiť záujmom jednotlivca (pozri *mutatis mutandis* uvedený rozsudok vo veci Engel a iní, *ibid.*, str. 33, ods. 80), ako aj potrebám riadneho výkonu súdnictva, najmä ak sa tak súdnym orgánom uľahčuje úloha stíhania a trestania porušení pravidiel cestnej premávky, ktoré sú početné, ale menšieho významu. Dohovor nebráni pohybom smerom k „dekriminalizácii“, ku ktorým dochádza – v nezvyčajne rozličných formách – v členských štátoch Rady Európy. Vláda celkom správne zdôrazňovala túto skutočnosť. Ak by však zmluvné štáty mohli v rámci svojej vlastnej úvahy klasifikovaním deliktu ako „správneho“ namiesto trestného vylúčiť použitie základných klauzúl článkov 6 a 7, aplikovateľnosť týchto ustanovení by bola podriadená ich suverénnej vôli. Názorová voľnosť, siahajúca tak ďaleko, by mohla viesť k výsledkom nezlučiteľným s cieľom a účelom Dohovoru.

50. Zdôrazniac znovu „autonómiu“ pojmu „trestný“, ako je skoncipovaný podľa článku 6, to, čo musí Súd určiť, je, či „správny delikt“ spáchaný sťažovateľom bol alebo nebol „trestný“ v zmysle tohto článku. Za týmto účelom bude Súd vychádzať z kritérií prijatých v uvedenom rozsudku vo veci Engel a iní (*ibid.*, str. 34-35, ods. 82). Prvá vec, ktorú treba zistiť, je, či text definujúci predmetný delikt patrí alebo nepatrí podľa právneho systému zodpovedného štátu do trestného práva; ďalej treba prešetriť podstatu deliktu a nakoniec povahu a stupeň prísnosti trestu, ktorý hrozí dotknutej osobe, majúci na zreteli cieľ a účel článku 6, bežný význam pojmov tohto článku a zákony zmluvných štátov.

51. Skutočnosti uvádzané proti Öztürkovi – nedodržanie smernice 1 ods. 2 smerníc o cestnej premávke – zakladajú podľa nemeckého práva „správny delikt“ (smernica 49 ods. 1 č. 1 tých istých smerníc). Smernice nespádajú do oblasti trestného práva, ale do oblasti § 17 *Ordnungswidrigkeitengesetz* a § 24 ods. 2 zákona o cestnej premávke (pozri odsek 11). Zákon 1968/1975 vyznačuje dôležitý krok v procese „dekriminalizácie“ drobných deliktov v Nemeckej spolkovej republike. Hoci právni teoretici v Nemecku sa nezdajú byť jednotní v úvahe, že zákon o „správnych deliktoch“ už v skutočnosti nepatrí do trestného práva, história prípravy zákona 1968/1975 však jasne ukazuje, že predmetné delikty boli vyňaté z oblasti trestného práva týmto zákonom (pozri *Deutscher Bundestag, Drucksache V/1269* a *inter alia*, rozsudok ústavného súdu zo 16. júla 1969, *Entscheidungen des Bundesverfassungsgerichts*, zväzok 22, str. 18-36).

by the Constitutional Court, *Entscheidungen des Bundesverfassungsgerichts*, vol. 27, pp. 18-36).

Whilst the Court thus accepts the Government's arguments on this point, it has nonetheless not lost sight of the fact that no absolute partition separates German criminal law from the law on „regulatory offences“, in particular where there exists a close connection between a criminal offence and a „regulatory offence“ (see paragraph 20 above). Nor has the Court overlooked that the provisions of the ordinary law governing criminal procedure apply by analogy to „regulatory“ proceedings (see paragraph 21 above), notably in relation to the judicial stage, if any, of such proceedings.

52. In any event, the indications furnished by the domestic law of the respondent State have only a relative value. The second criterion stated above (the very nature of the offence, considered also in relation to the nature of the corresponding penalty (represents a factor of appreciation of greater weight.

In the opinion of the Commission (with the exception of five of its members (and of Mr. Öztürk, the offence committed by the latter was criminal in character.

For the Government in contrast, the offence in question was beyond doubt one of those contraventions of minor importance (numbering approximately five million each year in the Federal Republic of Germany (which came within a category of quite a different order from that of criminal offences. The Government's submissions can be summarised as follows. By means of criminal law, society endeavoured to safeguard its very foundations as well as the rights and interests essential for the life of the community. The law on *Ordnungswidrigkeiten*, on the other hand, sought above all to maintain public order. As a general rule and in any event in the instant case, commission of a „regulatory offence“ did not involve a degree of ethical unworthiness such as to merit for its perpetrator the moral value-judgment of reproach (*Unwerturteil*) that characterised penal punishment (*Strafe*). The difference between „regulatory offences“ and criminal offences found expression both in procedural terms and in relation to the attendant penalties and other legal consequences.

In the first place, so the Government's argument continued, in removing „regulatory offences“ from the criminal law the German legislature had introduced a simplified procedure of prosecution and punishment conducted before administrative authorities save in the event of subsequent appeal to a court. Although general laws on criminal procedure were in principle applicable by analogy, the procedure laid down under the 1968/1975 Act was distinguishable in many respects from criminal procedure. For example, prosecution of *Ordnungswidrigkeiten* fell within the discretionary power of the competent authorities and the 1968/1975 Act greatly limited the possibilities of restricting the personal liberty of the individual at the stage of the preliminary investigations (see paragraphs 21, 22 and 24 above).

Zatiaľ čo v tejto otázke Súd akceptuje argumenty vlády, nestráca zo zreteľa skutočnosť, že žiadne absolútne členenie neoddeľuje nemecké trestné právo od zákona o „správnych deliktoch“, najmä ak tu existuje úzke spojenie medzi trestným činom a „správnym deliktom“ (pozri odsek 20). Súd rovnako neprehliadol, že ustanovenia všeobecného zákona upravujúce trestný proces sa analogicky aplikujú na „správne“ konanie (pozri odsek 21), najmä v súdnom štádiu takéhoto konania, ak vôbec nejaké je.

52. Údaje poskytované vnútroštátnym právom príslušného štátu majú v každom prípade iba relatívnu hodnotu. Druhé kritérium citované vyššie – sama povaha činu posudzovaná taktiež vo vzťahu k povahe zodpovedajúceho trestu – predstavuje hodnotiaci faktor väčšieho významu.

Podľa názoru Komisie – s výnimkou jej piatich členov – ako aj Öztürka čin spáchaný sťažovateľom mal trestný charakter.

Naproti tomu pre vládu bol predmetný čin bez akýchkoľvek pochyb jedným z porušení menšieho významu – tých je, pokiaľ ide o počet, každý rok v Nemeckej spolkovej republike približne päť miliónov – ktorý prichádzal z kategórie úplne odlišného rádu, ako sú trestné činy. Tvrdenia vlády možno zhrnúť takto. Trestným právom sa spoločnosť snažila chrániť svoje vlastné základy, ako aj práva a záujmy nevyhnutné pre život spoločnosti. Zákon o *Ordnungswidrigkeiten* na druhej strane sledoval predovšetkým zachovanie verejného poriadku. Vo všeobecnosti, a najmä v tomto prípade, spáchanie „správneho deliktu“ nezahŕňalo stupeň takej etickej nehodnosti, aby si páchatel správneho deliktu zaslúžil morálne odsúdenie (*Unwerturteil*), ktoré charakterizuje trest za trestnú sankciu (*Strafe*). Rozdiel medzi „správnymi deliktmi“ a trestnými činmi našiel svoje vyjadrenie tak v procesných podmienkach, ako aj vo vzťahu k možným trestom a ďalším právnym následkom.

Pri vynímaní „správnych deliktov“ z trestného práva nemecká legislatíva na prvom mieste, ako vláda ďalej uvádzala, zaviedla zjednodušené konanie trestného stíhania a trestania pred správnymi orgánmi s výnimkou prípadu podania odvolania na súd. Hoci všeobecné zákony o trestnom konaní boli v princípe analogicky aplikovateľné, konanie upravené zákonom 1968/1975 bolo v mnohých smeroch odlišiteľné od trestného konania. Napríklad stíhanie *Ordnungswidrigkeiten* spadalo do voľnej úvahy príslušných orgánov a zákon 1968/1975 značne obmedzoval možnosti obmedzenia osobnej slobody jednotlivca v štádiu predbežného vyšetrovania (pozri odseky 21, 22 a 24).

In the second place, instead of a penal fine (*Geldstrafe*) and imprisonment the legislature had substituted a mere „regulatory“ fine (*Geldbusse* (see paragraph 17 above). Imprisonment was not an alternative (*Ersatzfreiheitsstrafe*) to the latter type of fine as it was to the former and no coercive imprisonment (*Erzwingungshaft*) could be ordered unless the person concerned had failed to pay the sum due without having established his inability to pay (see paragraph 33 above). Furthermore, a „regulatory offence“ was not entered in the judicial criminal records but solely, in certain circumstances, on the central traffic register (see paragraph 39 above).

The reforms accomplished in 1968/1975 thus, so the Government concluded, reflected a concern to „decriminalise“ minor offences to the benefit not only of the individual, who would no longer be answerable in criminal terms for his act and who could even avoid all court proceedings, but also of the effective functioning of the courts, henceforth relieved in principle of the task of dealing with the great majority of such offences.

53. The Court does not underestimate the cogency of this argument. The Court recognises that the legislation in question marks an important stage in the history of the reform of German criminal law and that the innovations introduced in 1968/1975 represent more than a simple change of terminology.

Nonetheless, the Court would firstly note that, according to the ordinary meaning of the terms, there generally come within the ambit of the criminal law offences that make their perpetrator liable to penalties intended, *inter alia*, to be deterrent and usually consisting of fines and of measures depriving the person of his liberty.

In addition, misconduct of the kind committed by Mr. Öztürk continues to be classified as part of the criminal law in the vast majority of the Contracting States, as it was in the Federal Republic of Germany until the entry into force of the 1968/1975 legislation; in those other States, such misconduct, being regarded as illegal and reprehensible, is punishable by criminal penalties.

Moreover, the changes resulting from the 1968/1975 legislation relate essentially to procedural matters and to the range of sanctions, henceforth limited to *Geldbussen*. Whilst the latter penalty appears less burdensome in some respects than *Geldstrafen*, it has nonetheless retained a punitive character, which is the customary distinguishing feature of criminal penalties. The rule of law infringed by the applicant has, for its part, undergone no change of content. It is a rule that is directed, not towards a given group possessing a special status (in the manner, for example, of disciplinary law), but towards all citizens in their capacity as road-users; it prescribes conduct of a certain kind and makes the resultant requirement subject to a sanction that is punitive. Indeed, the sanction (and this the Government did not contest (seeks to punish as well as to deter. It matters little whether the legal provision contravened by Mr. Öztürk is aimed at protecting the rights and interests of others or solely at meeting the demands of road

Na druhom mieste legislatíva nahradila trestnú pokutu (*Geldstrafe*) a väzenie obyčajnou „správnou“ pokutou (*Geldbusse* (pozri odsek 17). Väzenie nebolo alternatívou (*Ersatzfreiheitsstrafe*) správneho druhu pokuty, ako bolo alternatívou trestnej pokuty, a preto nemohol byť nariadený ani žiadne donucovacie väzenie (*Erzwingungshaft*), ibaže by dotknutá osoba nezaplatila povinnú sumu bez toho, aby sa zisťovala jej spôsobilosť zaplatiť (pozri odsek 33). Navyše „správny delikt“ sa nezaznamenával v súdnom registri trestov, ale iba ojedinele, na základe určitých okolností, v centrálnom dopravnom registri (pozri odsek 39).

Reformy uskutočnené zákonom 1968/1975 takto, ako uzatvárala vláda, odrážali snahu „dekriminalizovať“ drobné delikty nielen na prospech jednotlivca, ktorý za svoje konanie už nebude dlhšie zodpovedať v trestných podmienkach a ktorý sa dokonca mohol vyhnúť všetkým súdnym konaniam, ale aj na prospech efektívneho fungovania súdov, od tohto času v podstate odľahčených od úlohy zaoberať sa veľkou väčšinou takýchto deliktov.

53. Súd nepodceňuje presvedčivosť tohto argumentu. Uznáva, že predmetná legislatíva znamená dôležité štádium v histórii reformy nemeckého trestného práva a že inovácie zavedené zákonom 1968/1975 predstavujú viac než jednoduchú zmenu terminológie.

Jednako by Súd po prvé uviedol, že podľa bežného významu pojmov do sféry trestného práva všeobecne spadajú delikty, za ktoré ich páchatelom hrozia tresty, ktorých cieľom je, *inter alia*, odstrašovať a ktoré zvyčajne pozostávajú z pokút a opatrení zbavujúcich osobu jej slobody.

Okrem toho protiprávne konanie takého druhu, ako spáchal Öztürk, je naďalej v prevládajúcej väčšine zmluvných štátov klasifikované ako časť trestného práva, ako to bolo v Nemeckej spolkovej republike do nadobudnutia platnosti zákona 1968/1975; v týchto štátoch je takéto protiprávne konanie, považované za protizákonné a trestuhodné, potrestateľné trestnými sankciami.

Navyše zmeny vyplývajúce zo zákona 1968/1975 sa vzťahujú najmä na procesné záležitosti a na škálu trestov od tohto času obmedzenú na *Geldbussen*. I keď sa správna pokuta v niektorých smeroch javí menej ťaživá než trestná pokuta *Geldstrafen*, zostal jej punitívny charakter, ktorý je obvyklou odlišovacou črtou trestných sankcií. Právne pravidlo porušené sťažovateľom samo osebe neprešlo žiadnou obsahovou zmenou. Je to pravidlo, ktoré nie je namierené proti určitej skupine majúcej osobitný status, napríklad v oblasti disciplinárneho práva, ale proti všetkým občanom ako účastníkom cestnej premávky; predpisuje správanie určitého druhu a kladie z toho vyplývajúcu požiadavku podliehajúcu sankcii, ktorá je punitívna. Sankcia skutočne – a vláda to nepopierala – sleduje potrestanie, ako aj odstrašenie. Záleží málo na tom, či právne ustanovenie porušené Öztürkcom sleduje ochranu práv a záujmov iných alebo výlučne splnenie požiadaviek cestnej premávky. Tieto dva ciele sa vzájomne nevylučujú. Na-

traffic. These two ends are not mutually exclusive. Above all, the general character of the rule and the purpose of the penalty, being both deterrent and punitive, suffice to show that the offence in question was, in terms of Article 6 of the Convention, criminal in nature.

The fact that it was admittedly a minor offence hardly likely to harm the reputation of the offender does not take it outside the ambit of Article 6. There is in fact nothing to suggest that the criminal offence referred to in the Convention necessarily implies a certain degree of seriousness. In this connection, a number of Contracting States still draw a distinction, as did the Federal Republic at the time when the Convention was opened for the signature of the Governments, between the most serious offences (*crimes*), lesser offences (*délits*) and petty offences (*contraventions*), whilst qualifying them all as criminal offences. Furthermore, it would be contrary to the object and purpose of Article 6, which guarantees to „everyone charged with a criminal offence“ the right to a court and to a fair trial, if the State were allowed to remove from the scope of this Article (art. 6) a whole category of offences merely on the ground of regarding them as petty. Nor does the Federal Republic deprive the presumed perpetrators of *Ordnungswidrigkeiten* of this right since it grants them the faculty (of which the applicant availed himself (of appealing to a court against the administrative decision.

54. As the contravention committed by Mr. Öztürk was criminal for the purposes of Article 6 of the Convention, there is no need to examine it also in the light of the final criterion stated above (at paragraph 50). The relative lack of seriousness of the penalty at stake (see paragraph 18 above) cannot divest an offence of its inherently criminal character.

55. The Government further appeared to consider that the applicant did not have the status of a person „charged with a criminal offence“ because the 1968/1975 Act does not provide for any „*Beschuldigung*“ („charge“) and does not employ the terms „*Angeschuldigter*“ („person charged“) or „*Angeklagter*“ („the accused“). On this point, the Court would simply refer back to its well-established case-law holding that „charge“, for the purposes of Article 6, may in general be defined as „the official notification given to an individual by the competent authority of an allegation that he has committed a criminal offence“, although „it may in some instances take the form of other measures which carry the implication of such an allegation and which likewise substantially affect the situation of the suspect“ (see, as the most recent authorities, the Foti and others judgment of 10 December 1982, Series A no. 56, p. 18, § 52, and the Corigliano judgment of the same date, Series A no. 57, p. 13, § 34). In the present case, the applicant was „charged“ at the latest as from the beginning of April 1978 when the decision of the Heilbronn administrative authorities was communicated to him (see paragraph 11 above).

56. Article 6 § 3 (e) was thus applicable in the instant case. It in no wise follows from this, the Court would want to make clear, that the very prin-

vyše, všeobecný charakter pravidla a účel trestu – aj odstrašujúci a punitívny – dostatočne preukazujú, že predmetný delikt bol v zmysle článku 6 Dohovoru vo svojej podstate trestný.

Skutočnosť, že išlo o drobný delikt, ktorý len ťažko môže poškodiť povesť páchatela, ho nevyníma z dosahu článku 6. V skutočnosti neexistuje nič, čo by umožňovalo tvrdiť, že trestný čin, na ktorý odkazuje Dohovor, nevyhnutne zahŕňa určitý stupeň závažnosti. V tejto súvislosti viaceré zmluvné štáty stále robia rozdiel, ako robila aj Nemecká spolková republika v čase, keď bol Dohovor otvorený na podpis vládám, medzi najzávažnejšími trestnými činmi (*crimes*), menej závažnými trestnými činmi (*délits*) a drobnými trestnými činmi (*contraventions*), pričom ich všetky kvalifikujú ako trestné činy. Navyše bolo by v rozpore s cieľom a účelom článku 6, ktorý garantuje „každému obvinenému z trestného činu“ právo na súd a spravodlivý súdny proces, ak by bolo štátom umožnené vyňať z dosahu tohto článku celú kategóriu deliktov iba na základe toho, že sa považujú za drobné. Ani Nemecká spolková republika nezabavuje potenciálnych páchatelov *Ordnungswidrigkeiten* tohto práva, pretože im garantuje výber, ktorý sťažovateľ využil, odvolať sa na súd proti rozhodnutiu správneho orgánu.

54. Keďže porušenie práva spáchané Öztürkcom bolo trestné na účely článku 6 Dohovoru, netreba ho skúmať aj vo svetle posledného kritéria citovaného vyššie (v odseku 50). Relatívny nedostatok závažnosti trestu, ktorý prichádza do úvahy (pozri odsek 18), nemôže zbaviť delikt jeho vrodéného trestného charakteru.

55. Vláda ďalej vyšla s úvahou, že sťažovateľ nemal postavenie osoby „obvinenej z trestného činu“, pretože zákon 1968/1975 sa netýka žiadneho „*Beschuldigung*“ („obvinenie“) a nepoužíva termíny „*Angeschuldigter*“ („obvinená osoba“) alebo „*Angeklagter*“ („obžalovaný“). V tomto bode by Súd jednoducho odkázal späť na jeho dobre ustálenú rozhodovaciu prax, konštatujúc, že „obvinenie“ môže byť na účely článku 6 vo všeobecnosti definované ako „oficiálne oznámenie poskytnuté jednotlivcovi príslušným orgánom, ktorým sa tvrdí, že jednotlivец spáchal trestný čin“, hoci „to môže mať v niektorých prípadoch podobu iných opatrení, ktoré sú nositeľmi takéhoto tvrdenia a ktoré rovnako podstatne ovplyvňujú situáciu podozrivého“ (pozri, ako posledne uvedené rozhodnutie, rozsudok vo veci Foti a iní z 10. decembra 1982, Série A, č. 56, str. 18, ods. 52 a rozsudok vo veci Corigliano z toho istého dňa, Série A, č. 57, str. 13, ods. 34). V tomto prípade bol sťažovateľ „obvinený“ prinajmenšom od začiatku apríla 1978, keď mu bolo oznámené rozhodnutie správnych orgánov v Heilbronne (pozri odsek 11).

56. Článok 6 ods. 3 písm. e) bol preto v tomto prípade aplikovateľný.

ciple of the system adopted in the matter by the German legislature is being put in question. Having regard to the large number of minor offences, notably in the sphere of road traffic, a Contracting State may have good cause for relieving its courts of the task of their prosecution and punishment. Conferring the prosecution and punishment of minor offences on administrative authorities is not inconsistent with the Convention provided that the person concerned is enabled to take any decision thus made against him before a tribunal that does offer the guarantees of Article 6 (see, *mutatis mutandis*, the above-mentioned Deweer judgment, Series A no. 35, p. 25, § 49, and the Le Compte, Van Leuven and De Meyere judgment of 23 June 1981, Series A no. 43, p. 23, first sub-paragraph).

II. COMPLIANCE WITH ARTICLE 6 § 3 (e)

57. Invoking the above-cited Luedicke, Belkacem and Koç judgment of 28 November 1978 (see paragraphs 15 and 35 above), the applicant submitted that the decision whereby the Heilbronn District Court had made him bear the costs incurred in having recourse to the services of an interpreter at the hearing on 3 August 1978 was in breach of Article 6 § 3 (e).

The Commission's opinion was to the same effect. The Government, for their part, maintained that there had been no violation, but concentrated their arguments on the issue of the applicability of Article 6 § 3 (e), without discussing the manner in which the Court had construed this text in 1978.

58. On the basis of the above-cited judgment, the Court finds that the impugned decision of the Heilbronn District Court violated the Convention: „the right protected by Article 6 § 3 (e) entails, for anyone who cannot speak or understand the language used in court, the right to receive the free assistance of an interpreter, without subsequently having claimed back from him the payment of the costs thereby incurred“ (Series A no. 29, p. 19, § 46).

...

FOR THESE REASONS, THE COURT

1. *Holds*, by thirteen votes to five, that Article 6 § 3 (e) of the Convention was applicable in the instant case;
2. *Holds*, by twelve votes to six, that there has been breach of the said Article (art. 6-3-e);

...

Súd by rád objasnil, že z toho vôbec nevyplýva, že sám princíp systému prijatého v tejto záležitosti nemeckou legislatívou je spochybnený. Majúc na zreteli veľké množstvo drobných deliktov najmä v oblasti cestnej dopravy, zmluvný štát môže mať dobrý dôvod odľahčiť svoje súdy od úlohy stíhať a trestať takéto drobné delikty. Odovzdanie stíhania a trestania drobných deliktov správnym orgánom nie je nezlučiteľné s Dohovorom za predpokladu, že dotknutá osoba môže akékoľvek rozhodnutie takto prijaté proti nej predložiť tribunálu, ktorý poskytuje garancie článku 6 (pozri *mutatis mutandis* uvedený rozsudok vo veci Deweer, Séria A, č. 35, str. 35, ods. 49 a rozsudok vo veci Le Compte, Van Leuven a De Meyere z 23. júna 1981, Séria A, č. 43, str. 23, prvý medziodsek).

II. SÚLAD S ČLÁNKOM 6 ODS. 3 PÍSM. e)

57. Dovoľávajúc sa citovaného rozsudku vo veci Luedicke, Belkacem a Koç z 28. novembra 1978 (pozri odseky 15 a 35) sťažovateľ tvrdil, že rozhodnutie Obvodného súdu v Heilbronne, ktoré ho zaviazalo hradiť náklady vzniknuté pri využití služieb tlmočníka na pojednávaní 3. augusta 1978, bolo v rozpore s článkom 6 ods. 3 písm. e).

Názor Komisie bol taký istý. Pokiaľ išlo o vládu, tvrdila, že nedošlo k porušeniu, ale sústredila svoje argumenty na otázku aplikovateľnosti článku 6 ods. 3 písm. e) bez toho, aby spochybňovala spôsob, akým Súd sformuloval tento text v roku 1978.

58. Na základe citovaného rozsudku je Súd toho názoru, že napadnuté rozhodnutie Obvodného súdu v Heilbronne porušilo Dohovor: „právo chránené článkom 6 ods. 3 písm. e) dáva každému, kto nemôže hovoriť alebo kto nerozumie jazyku použitému na súde, právo na bezplatnú pomoc tlmočníka bez toho, aby sa potom od neho žiadalo späť zaplatenie nákladov takto vzniknutých“ (Séria A, č. 29, str. 19, ods. 46).

...

Z TÝCHTO DÔVODOV SÚD

1. *Rozhodol* trinástimi hlasmi proti piatim, že článok 6 ods. 3 písm. e) Dohovoru bol v tomto prípade aplikovateľný;
2. *Rozhodol* dvanástimi hlasmi proti šiestim, že došlo k porušeniu uvedeného článku;

...